

Evacuatieverhaal van de familie van Kempen - Boonen vanaf de Schilbergerstraat nr. 48 naar Vlodrop.

Vertrokken op 6 november 1944 en teruggekomen op 7 maart 1945.

Gezien de zeer tragische afloop van de terugweg vanuit Vlodrop heb ik met Leida Houben - van Kempen contact gezocht en zij heeft mij haar verhaal verteld en wij zijn samen tot de conclusie gekomen dat het goed is dat deze verhalen vast komen te liggen voor de toekomst. Hopelijk wordt daar lering uit getrokken door de jeugd, want zo iets mag toch niet meer gebeuren.

Huis van de familie van van Kempen-Boonen van waaruit de evacuatie plaatsvond. Schilbergerstraat 48

Verhaal van Leida Houben- van Kempen over de evacuatie waarbij haar vader en zus in Vlodrop door granaatvuur om het leven kwamen.:

Bevel tot evacuatie en de tocht naar Vlodrop.

In Echt werd het bevel uitgegeven dat alle mensen van Echt, met ingang van 6 november 1944 moest evacueren, behoudens de noordzijde van de Houtstraat en het Hingen.

Bij de plaatsen waar men naar toe zou kunnen werd ook Vlodrop genoemd.

In eerste instantie werd nog de mogelijkheid besproken om naar het Hingen te gaan naar een broer van Pap, Pit van Kempen. Maar aangezien geruchten de ronde deden dat het Hingen waarschijnlijk ook zou moeten evacueren werd in overleg met de familie Vrehen - Boonen, de moeders waren zussen, besloten om naar Vlodrop te gaan. Men ging op de bonnefooi want beide families hadden daar geen kennissen.

Gelukkig beschikte de familie Vrehen over een paard en wagen, die volgeladen werd met de hoogst nodige spullen. De familie Vrehen was met 9 personen en wij met 8. Broer Thei ging niet mee omdat die samen met een aantal jongens in de bossen nabij het Kranenbroek een schuilbunker hadden gebouwd waarin zij ondergedoken zaten.

Belangrijk deel van de lading was een stier die door de fam. Vrehen geslacht was en in teilen werd meegevoerd. Daar hebben we met z'n allen veel profijt van gehad.

De tocht naar Vlodrop ging via Hingen en een aantal binnenwegen, voornamelijk te voet en zonder wandelschoenen. In Vlodrop aangekomen moest gezocht worden naar een verblijfplek en dat was niet zo makkelijk omdat de families toch graag bij elkaar wilden blijven en paard en kar gestald moesten worden. Uiteindelijk mochten we niet klagen over de plek waar we terecht kwamen. Dat was voor de Ruhr brug in Vlodrop aan de rechterkant bij de familie Kroonenberg waar we een stenen achterbouw als huisvesting konden gebruiken en bij de familie Teegels, een boerderij achter voornoemde woning, konden we paard en wagen stallen.

Er werden uiteraard gescheiden slaapplekken gemaakt voor de jongens en meisjes en het was natuurlijk behelpen, maar er waren mensen die het slechter hadden, daar waren we ons van bewust. Honger hebben we ook niet hoeven lijden. Was wel eens vervelend als je bij de bakker in de rij stond voor een brood, waarbij de dorpelingen voorgingen en de evacu  s achter moesten aansluiten, en er geen brood meer was.

Verblijf in Vlodrop

In de beginperiode waren er nog al wat aanpassingsproblemen maar op een gegeven moment begon het leven een beetje normale vormen aan te nemen. Zo verliepen de maanden november en december 1944. In januari echter begon de oorlogsdreiging erger te worden. Granaatvuur en bombardementen kwamen steeds vaker voor en daar ging een behoorlijk angstgevoel mee gepaard. Tweede helft januari bereikte het oorlogsgevaar toch wel zijn hoogtepunt in de omgeving van Vlodrop. Omdat de geallieerden uit de richting Posterholt Vlodrop onder vuur begonnen te nemen. Vernomen werd dat de opmars van de Engelsen vanuit Susteren begonnen was. Samen met Corrie Vrehen is Leida toen op een rustig moment richting Posterholt getogen om te kijken of daar nergens onderdak was, zodat we wat dichterbij huis waren. Die mogelijkheid bestond in het Patronaat.

Vertrek naar Posterholt en de dramatische gebeurtenis met Pap en Toos

Door beide families is toen na een paar dagen afgewacht te hebben besloten om het op 26 januari 1945 er op te wagen en we vertrokken bij Kroonenberg met als doel Patronaat Posterholt. De toestand op de wegen was erg wanordelijk. De Duitsers werden nerveus want zij wisten ook wel van het voor hun naderend onheil. Inmiddels was bekend dat Pey al bevrijd was.

Wat de families onderweg meemaakten was met geen pen te beschrijven, het was redelijk druk en opeens kwamen er granaataanvallen zo erg als van tevoren nooit geweest waren.

Iedereen zocht dekking ook onze de families, van Kempen en Vrehen.

Mam trok Chrit, mijn broer en mij naar de kant van de weg en drukte ons tegen de grond terwijl zij boven op ons ging liggen om ons met haar eigen lichaam te kunnen beschermen.

Toos en Jan Vrehen renden een huis binnen waaruit de deur verdwenen was, helaas kregen zij toch nog enkele granaatsplinters in hun lichaam wat (Catharina) Toos fataal werd. Zij werd nog naar het klooster gebracht waar een lazaret was ingericht, maar is daar toch overleden.

Catharina (Toos) van Kempen

Nadat het geweld enigszins geluwd was verzamelden we ons en zochten dekking in de schuilkelder van de koster nabij de kerk in Vlodrop.

Er was een geweldige ravage aangericht, niet alleen materiële maar er waren ook veel mensen en dieren dodelijk getroffen .

In de schuilkelder was iedereen aanwezig behalve uiteraard Toos en Pap.

Door het weer oploeiende granaatvuur konden wij de kelder niet uit.

Toen hij echter de volgende dag nog niet terug was wilden we gaan zoeken, maar werd ons door een paar onderduikers, die ook in de kelder zaten, duidelijk gemaakt dat Pap op de inrit van een nabij gelegen huis dodelijk getroffen was. Dat bracht natuurlijk een geweldige schok teweeg.

Henricus (Driek) van Kempen

“Laatste Rustplaats”

Pap werd samen met Toos en Hendrik Koenen* van de Dorpsstraat uit Pey, die ook door een granaat getroffen was, in een aardappelenkuil begraven. Zij zijn later door Thei van Kempen, mijn oudste broer, op 22 maart 1945 opgegraven met verplichte hulp van enkele NSB'ers, Thei moest voor identificatie zorgen. Toen hebben ze een eervolle begrafenis gekregen in Pey op het Kerkhof. Wij zijn enkele weken in de kelder bij de koster gebleven, maar omdat het niet zo aangenaam was is naar een ander onderkomen gezocht en dit werd gevonden bij de fam Maassen. Daar was ook de Fuu (vrij klein) met een gewelfde kelder waar we in konden.

Daar maakten we een van de laatste dagen van ons verblijf nog een luguber voorval mee. Achter de Fuu was een onderkomen voor onderduikers wat heel goed gecamoufleerd was maar schijnbaar niet goed genoeg of verraderswerk. We wisten het niet maar op een gegeven moment stond het schuurtje in brand, misschien aangestoken door de Duitsers of door het granaatvuur en hoorden we de onderduikers schreeuwen en deze zijn daar levend verbrand.

De weg terug en de “nazorg”

Thei is ons komen zoeken en we zijn uiteindelijk op 7 maart 1945, nadat hij paard en wagen had weten te bemachtigen, weer teruggekeerd naar huis.

De weg van Vlodrop naar Posterholt bood eind januari 1945 een heel sinistere aanblik door de lijken van mensen en dieren die langs de weg lagen.

Dat wij niet blij konden zijn met de bevrijding moge wel duidelijk zijn, Pap en Toos dood, hele huis was kapotgeschoten en alles wat we nog hadden waren de kleren die we aan hadden.

De hulp die we kregen was minimaal. Het is met geen pen te beschrijven wat we toen nog doorstaan hebben. Om een voorbeeld te noemen, bij de H.A.R.K. (Hulp Aktie Rode Kruis) kregen we een bezem en een emmer, dat was het.

De verdeling van de spullen ging erg oneerlijk vandaar ook de verbastering van de naam "Hulp Aan Rijke Kennissen"

Deze organisatie zetelde destijds bij Meester Beulen en Pastoor Cramer, maar werd door anderen gerund.

Voor onze familie en alle andere families waar de vader van was doodgebleven en de gezinnen ook nog vaak kinderrijk waren brak toen een tijd aan van kommer en kwel.

Tot zover het zeer bewogen verhaal van Leida Houben - van Kempen.

Zij deelde me mede dat ze deze gebeurtenissen nooit zal vergeten maar ze heeft het een plek kunnen geven .

Leida van Kempen en haar moeder

Het team van "Peijerlandj" bedankt Leida van harte dat ze ons de gelegenheid heeft gegeven om dit verhaal samen te stellen, ondanks alle emoties die hiermee gepaard gingen.

* Doordat Hendrik Koenen van de Dorpsstraat te Pey in Vlodrop dodelijk getroffen werd door een granaat bleef zijn vrouw alleen achter met zeven kinderen.

Copy-wright
René Rutten©
Hingen februari 2010